

miar altres coses, distraïuessen; però sempre anava a parar a l'idea d'ella. La Quimeta era punt central ahont totes las ideas hi convergían; l'imant qu'atreya tots sos pensaments y afectes.

La coneixia de poch, d'allí mateix, d'aquell ball. El diumenge abans hi havia ballat, y quedá corprés, encisat. No gosá declararshi. Tingué por; s' avergonyí. No era pas cap cosa dolenta lo que volia dirli. Solzament lo que sentia son cor; es a dir, que l'estimava. Pero no; ell no sabia expressarse tal com aquestas cosas deuen dirse; ignorava cóm, més estava segur que 's deyan d'altre manera; no ab la forma qu'ell s'ideava. Rumiá tota la setmana. Cambiava las paraulas, las arrengejava de diferentas maneras, imaginantse que parlava ab ella. Alashoras sí que trobava mots apassionats, melosos y més dolsos que las caricias de sa mare al petonejarlo.

Ell se regirava quan se veyá tan aturat. Y no podia ferhi més; tota la setmana, cada dia s'havia trobat ab la Quimeta, y de parau'a, ni mitja. S' avergonyia y tenia pena d'haverli de dir lo que ell s'havia rumiat. No, no era ni sombra de lo que ell sofria, y, per lo tant, lo que realment li devia expressar. S' enredava entre sa llengua y sas dents; de cor, ja ho deya tot lo que li volia dir. Pero no passava de sos llavis; quedava dominat per l'únich que fent un esforç y boy esgargamellantse podia pronunciar. Un adeu Quimeta, confós, vergonyant, en que las silabas s'atropellavan l'una ab l'altre, pero calent de carinyo y en que hi anava tota l'ánima.

El ball s'havia entristit, ab una tristesa malaltissa. El jovent anava d'assi, d'allí, ab cuydado, contant els passos, com si 's passés per un quarto de malalt. Las noyas esbulladas de cabell, las flors marcidas, ab els vestits rebregats, totes melindrosas, esperavan la hora de tornarhi. En las filas, se veyan a molts arrebossats ab sos abrichs, y algún que altre fent esforços de flaqueza pera dominar la sonyera que poch a poquet l'anava atrayent. Els del cantó per ahont s'obria'l cancell, somoguts, remenantse en la cadira, de tant en tant signavan pera que tanquessin, y tot indicantho, s'anavan arronsant dintre de sos abrigalls, com si d'aquella manera amortissessin las ratxadas del aire fi y aixirit, que al obrirse la porta se'n entrava sense permís ni consentiment del endormiscat porter. Se sentia igualment el frech-frech del ventet de fora que tot mal girbat se ficava per las persianas dels finestrals, y rondinava hi havia instants ab tal forsa, com si s'enfadés al veure 's ab tants treballs pera poguer batxillejar

per dintre d'aquell saló. La llum del gas cansada de cremar s'anava enterbolint ab un rum, rum de mosca vironera, y entre ella y la polsaguera y la atmósfera del fum de tabaco, s'extenia per la sala un vel atapahit, ab dibuixos estrambótichs, donantli cer tó macilent.

¡Quin Nadall pensava ell anantsé empetitint en la cadira. La imatge de la Quimeta se li pintava en la imaginació, ballant al altre ball. Una esgarrifansa de fret el conmoqué, y a dintre s'hi sentia un rau-rau que l'aclaparava.

S' aixeca. Tenia ganas de desferse'l nus que se li formava a la gargamella, y que li impedia fins de respirar; tenia ganas d'arrenca-se el pes que li apretava'l cor; tenia ganas de desfogarse.

Y d'una bransida 's plantá al carrer; quedá desseguit engolit per aquella espessa negrura, que s'anava atapahint, atapahint, y per aquella boyra, humitosa, que s'anava desfent en polsina gebrada. Carretera amunt plorava, sí, plorava ab un plor somort, que condolia.

J. VIDAL Y JUMBERT.

CAMBI DE PAPERS

(Article curt, pro... dolent.)

Passa en l'ordre polítich una cosa semblant a lo que tothom pot haver observat en las representacions teatrals. Los polítichs dolents, al igual que 'ls cómichs de secá, cuan no poden cridar l'atenció pública ab treballs verdaderament laudables procuran sobresurtir fent una barrabassada que per lo mateix que fuig de lo corrent y natural, los hi dona notorietat.

Y lo que dich de cómichs y polítichs xiulables pot dirse d'algún artista dramátich y de determinats personatjes públichs que tenint condicions pera sobresurtir ab actes verdaderament meritoris, s'entretenen buscant la celebritat per viaranyes que, moltes vegadas, en lloch de portarlos a la consecució de las sevas aspiracions los fan caure en lo ridícul més espantós.

Hi ha cómichs que 's treballan'l aplauso baladrejant, fent *latigullos y aspaviantos*, com també hi ha polítichs que, ja que no puguin lluhirse com a governants ni com oradors parlamentaris, ó trovantse en lo quart menquant de la seva *brillantor*, volen cautivar a